

18/4

exempel. På hösten 1944 gav ABF en kurs om arbetarrörelsens efterkrigsprogram. Föreläsarna var alla socialister; ingen kritisk uppfattning fick komma till tals. Var det inte propaganda? På hösten 1945 behandlade en föreläsningsserie socialismen. Endast socialdemokrater och kommunister uppträdde. Den enda föreläsningen om Ryssland i serien gavs av den kommunistiske riksdagsmannen Erik Karlsson. Vill hr Hirdman påstå att detta icke var propaganda? Ännu på våren 1948 ingår i programmet en föreläsningsserie om Kommunistiska manifestet med föreläsningar av bland andra kommunisten Hermansson och halv-kommunisterna Branting och Mehr. I detta stora historiska ämne fick bara socialister komma till tals; ingen av föreläsarna — utom hr Rickard Lindström — kunde anses vetenskapligt kvalificerad för uppgiften. Fortfarande ingen propaganda enligt hr Hirdman?

Tyvärr är ABF ett typiskt exempel på de intima förbindelserna mellan socialdemokrati och kommunism. I organisationens representantskap liksom i Stockholmsavdelningens styrelse sitter kommunister; i själva förbundet ingår det kommunistiska partiet. Rörelsen skall enligt dess egna ord ägna sig åt "partipolitiskt obunden bildningsverksamhet på demokratisk grund". Enligt hr Erlander — och detta påstås vara partiets mening — står kommunisterna utanför den demokratiska gemenskapen. Men detta hindrar inte att man fostrar ungdomen i samarbete med kommunismen och under anlitande av kommunistiska föreläsare i sådana ämnen som Sovjet och socialismen. Och det hindrar inte att rörelsens ledare försvarar detta tillvägagångssätt och beskyller den som avslöjar det för att fara med osanning. Vad skulle man säga om högern på en gång hävdade sin demokratiska åskådning och vid ungdomens fostern lierade sig med nazistiska organisationer och anställde nazistiska lärare? Då skulle socialdemokraterna tala om ett gement dubbelspel. Och socialdemokraterna skulle ha rätt.

Ett nytt försvar för ryska avtalet

har tillgripits av Morgon-Tidningen. Marshallplanen, som innebär att USA skänker varor till Västeuropa, anses ju vara bra, skriver tidningen; varför beröms då inte de svenska kreditgivningarna, som innebär en Marshallplan i smått? Så

långt har man kommit från det motiv för ryssavtalet som anfördes för två år sedan, nämligen att Sverige behövde exportera åt öster bland annat för att undgå följderna av en kris i USA. Nu framställs tvärtom krediten som en form av välgörenhet. Det behöver blott tilläggas att denna kredit enligt de redan nu avslutade avtalen årligen kostar det svenska folket mera än vi sparar på kaffe- och bensinransoneringen tillsammans (bortåt 50 miljoner). Blir krediten utnyttjad i sin helhet, kommer leveransernas årliga värde att mer än tredubblas i förhållande till detta belopp. Att Ryssland är belåtet över detta faller av sig självt — vilket icke hindrar den ryska statsledningen att genom sin press angripa Sverige. Att även de svenska socialdemokraterna säger sig vara belåtna visar att de antingen sätter ryska behov före svenska eller också vägrar att erkänna regeringens oerhörda misstag.